



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **V. M.**

státní příslušností Ukrajina

t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,

sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna

zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.

sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9

proti

žalovanému:

Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy

odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2019 č.j. KRPA-40623-17/ČJ-2019-000022-ZZC

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

2. Žalobce v doplnění žaloby namítal, že žalovaný musí zdůvodnit, jaké kroky směřující k vyhoštění dosud učinil a z jakého důvodu nebylo možné vyhoštění realizovat. Podle žalobce žalovaný nedostatečně odůvodnil svoje rozhodnutí stanovit lhůtu trvání na dobu 90 dnů. V rozhodnutí se žalovaný tomuto rozhodnutí věnuje jen v jednom krátkém odstavci, když pouze vyjmenoval jednotlivé úkony, které bude třeba vykonat k realizaci vyhoštění, ale už se nezabýval tím, jak dlouho zabere provedení každého ze specifických úkonů. Žalovaný pouze uvedl, že doba potřebná k zajištění těchto náležitostí se pohybuje v řádu několika týdnů. Zcela pak chybí individuální posouzení uvedené otázky, žalovaný uvedl pouze paušální odhad. Takové nedostatečné odůvodnění je nepřezkoumatelné. Podle žalobce lhůta trvání zajištění 90 dnů je nepřiměřeně dlouhá. Žalobce sice nemá cestovní doklad, ale jeho totožnost je známá. Zajištění by mělo být voleno jako prostředek *ultima ratio*, neboť tím fakticky dochází k omezení osobní svobody žalobce. K takovému omezení by proto mělo docházet na dobu nezbytně nutnou, proto měl žalovaný stanovit nejkratší možnou dobu, za kterou lze vyhoštění realizovat. Pokud by se v předpokládané době realizace vyhoštění nestihla, může žalovaný dobu zajištění následně prodloužit. Zástupci žalobce je taktéž známo, že realizace správního vyhoštění na Ukrajinu je velice častá a většinou bez komplikací, přičemž Zastupitelský úřad Ukrajiny v České republice vždy spolupracuje. Žalobce proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zrekapituloval některé rozhodné skutečnosti, odkázal na argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.
4. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili a soud neshledal nezbytným nařízení jednání o věci samé.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 4. 2017 č.j. KRPA-120641-20/ČJ-2017-000022 (v právní moci ode dne 1. 12. 2017) bylo žalobci uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie na dobu 3 let. Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 1. 12. 2017 č.j. CPR-14121-2/ČJ-2017-930310-V234. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 9. 2. 2018 č.j. 1 A 136/2017-30; kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č.j. 6 Azs 88/2018-38. Dne 25. 1. 2019 policejní hlídka prováděla výkon hlídkové služby v ul. N., P., kde si povšimla osoby, která se pohybovala kolem popelnic. Hlídka se rozhodla tuto osobu zkontrolovat. Jednalo se o muže s ruským přízvukem (žalobce), který sdělil, že u sebe nemá žádný platný doklad totožnosti. Muž hlídce poskytl svoje národné. Lustrací v dostupných policejních evidencích bylo zjištěno, že se jedná o nežádoucího cizince na

území České republiky. Hlídka na místě pojala důvodné podezření, že se žalobce neoprávněně zdržuje nebo neoprávněně vstoupil na území České republiky, pročež došlo k zajištění žalobce dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Poté, co žalobce dne 26. 1. 2019 podal žalovanému vysvětlení, žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 26. 1. 2019 č.j. KRPA-40623-17/ČJ-2019-000022-ZZC, kterým byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců; doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

7. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

8. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*

9. Co se týče žalobcovy námitky nepřiměřenosti délky zajištění v trvání 90 dnů, zdejší soud odkazuje na s. 8 žalobou napadeného rozhodnutí: *„Tímto rozhodnutím byla stanovena lhůta trvání zajištění na dobu 90 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Správní orgán je v této věci povinen zajistit náležitosti, které jsou nezbytné k realizaci vyhoštění tak, aby bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění. Především při stanovení doby trvání zajištění správní orgán přihlédl k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy Ředitelství služby cizinecké policie jako příslušný orgán podle § 163 odst. 1 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb. obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčený stát, a komunikuje se státem Ukrajina o vzetí zpět cizince do domovského státu, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje v řádu několika týdnů nebo týdnů (správní orgán měl patrně na mysli „dnů nebo týdnů“, pozn. Městského soudu v Praze). Dále je potřeba cizinci zajistit vydání nového cestovního dokladu, jelikož cizinec si sám při pobytu na území nezajistil cestovní doklad. S ohledem na výše uvedené je správní orgán přesvědčen, že doba trvání zajištění stanovená na 90 dnů je přiměřená k vyřízení všech náležitostí, obzvláště k vydání nového cestovního dokladu.“*

10. Zdejší soud toto odůvodnění považuje za plně dostačující a přesvědčivé. Žalovaný učinil odhad doby trvání zajištění letenky nebo průvozu přes jiný stát a komunikace se státem Ukrajina o vzetí zpět žalobce do domovského státu – podle žalovaného tyto úkony zaberou několik dnů až týdnů (žalovaný se zde zjevně dopustil chyby v psaní); s ohledem na takto odhadnutou dobu trvání těchto úkonů je pak zřejmé, že vyřízení žalobcova cestovního dokladu bude podle odhadu žalovaného trvat zbývající část stanovené doby 90 dnů, pročež nelze přisvědčit námitce, že ze strany žalovaného se jednalo o nepřipustný paušální odhad. Správní orgán správně učinil výčet náležitostí, jež je třeba vyřídit, a uvedl, že k vyřízení všech těchto náležitostí je přiměřená doba 90 dnů. Soud odůvodnění napadeného rozhodnutí považuje za dostatečné a plně se s ním ztotožňuje. Nelze pak přisvědčit námitce žalobce o nepřiměřenosti délky trvání zajištění. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce si nevyřídil cestovní doklad, je zjevné, že vyřízení cestovního

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

dokladu jako nezbytné náležitosti pro realizaci správního vyhoštění ze strany orgánů cizinecké policie (v součinnosti s příslušnými orgány jiných států, zejména Ukrajiny) zabere určitý čas, přičemž doba trvání zajištění na 90 dnů není nepřiměřená. Městský soud v Praze podotýká, že z jeho vlastní činnosti mu je známo, že v obdobných případech státních příslušníků třetích zemí (včetně Ukrajiny) bez cestovních dokladů bývá běžně stanovena délka zajištění právě na 90 dnů, srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 6. 2018 č.j. 13 A 63/2018-26, body 17.-18.; kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2019 sp. zn. 1 Azs 262/2018. Tato žalobní námitka tudíž není důvodná.

11. Pokud jde o výčet nejrozumnějších ustanovení právních předpisů, k jejichž porušení mělo ze strany žalovaného dojít (§§ 2, 3, 50, 52 a 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, §§ 124, 125, 174a a 179 zákona o pobytu cizinců, čl. II bod 1. zákona č. 222/2017 Sb., čl. 15 odst. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod), tento nelze považovat za žalobní body, srov. např. shora odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č.j. 6 Azs 88/2018-38 týkající se žalobce, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body.
12. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
13. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat

označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 13. března 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně